

Київська міська рада
Київська міська державна
адміністрація

Департамент економіки
та інвестицій

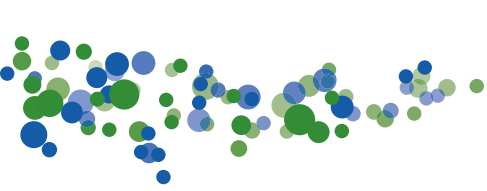

КНДУ
НАУКОВО-ДОСЛІДНИЙ ІНСТИТУТ
СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО
РОЗВИТКУ МІСТА

II Всеукраїнська науково-
практична конференція
з міжнародною участю

ПРОКИЇВ

ідентичності вбачаються у створенні інноваційних програм підготовки, які поєднують мистецькі, педагогічні та психологічні компоненти [1].

Отже, розвиток особистісної ідентичності майбутніх учителів музики є важливим завданням професійної підготовки, що забезпечує їхню готовність до педагогічної діяльності та гармонійної самореалізації. Для досягнення цієї мети необхідно створити умови для інтеграції

теоретичних знань, практичних навичок і самосвідомості студентів. Музика як універсальний засіб впливу на емоційний і духовний світ особистості відіграє ключову роль у цьому процесі, сприяючи формуванню гармонійної та професійно зрілої особистості.

Використані джерела:

1. Melnyk I. Peculiarities of formation of the affective component of professional identity of future primary schools. Scientific notes of ostroh academy national university: psychology series. 2020. Т. 1. С. 8–16. URL: <https://doi.org/10.25264/2415-7384-2020-11-8-16>

2. Siao L. Characteristic features of self-expression during preparation future teachers of musical art. Educological discourse. 2021. Т. 35, № 4. С. 196–209. URL: <https://doi.org/10.28925/2312-5829.2021.412>

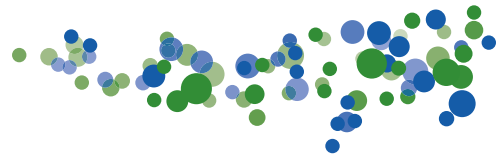
І.О. Лисоконь, доктор філософії

Криворізький державний педагогічний університет

СОЦІАЛЬНИЙ ВИМІР ІНВЕСТУВАННЯ В СУЧАСНІ УНІВЕРСИТЕТИ

У сучасному світі система вищої освіти стала однією з головних складових соціально-економічного розвитку суспільства. Підвищення рівня обізнаності населення має прямий зв'язок із соціальним та науково-технічним прогресом, а розвиток безпосередньо галузі вищої освіти сприяє гармонізації взаємовідносин між закладом вищої освіти та ринком праці у реалізації соціального

замовлення на кадри, підвищенню рівня конкурентоспроможності на ринку освітніх послуг, розвитку інтелектуального потенціалу та розширенню академічної співпраці. В умовах пришвидшеної цифровізації та глобалізаційним викликам сучасності університетам відводиться окреме місце в системі. Не лише як освітнім інституціям, а й як окремим соціальним та економічним інститутам, які потребують

вкладання сторонніх ресурсів (інвестицій) задля забезпечення на відповідному рівні розвитку освіти та науки.

Висхідна тенденція до розвитку закладів вищої освіти, як освітньо-наукових та соціокультурних осередків, ставить перед ними нові виклики, включаючи необхідність модернізації інфраструктури, адаптації до потреб сучасного ринку праці та впровадження інновацій. Інвестування в університети, таким чином, стає не тільки економічною потребою, а й соціальним запитом, який має значний вплив на розвиток суспільства.

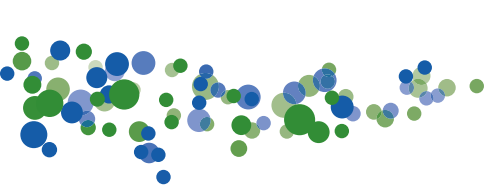
Нажаль питання інвестиційної діяльності в системі освіти, зокрема вищої, не має великого наукового доробку. Науково-теоретичний аналіз наукових праць дозволяє стверджувати, що теоретично досліджують питання освітнього інвестування галузі вищої освіти В. Бобрицька [1], І. Вахович [2], Л. Іщук [3], Д. Коваленко [4], І. Лисоконь [5], В. Савіщенко [7], Т. Яровенко [8]. З точки зору економіки освіти під інвестуванням в заклади вищої освіти слід розуміти «покриття витрат розвитку освітньої сфери на різних рівнях, результатом яких є розвиток особи (індивіда), суб'єктів господарювання (в тому числі навчальних закладів), економічного розвитку держави та суспільства» [8, с. 86].

Якщо визначати роль університетів у соціальному розвитку суспільства, то

вони стають платформами мобілізації соціального капіталу, формуючи умови для кроссекторальних досліджень міжкультурного діалогу, міжнаукової комунікації та пошуку нових дієвих механізмів для трансферу інновацій. Саме тому інвестування в заклади вищої освіти є не просто вкладанням ресурсів в розвиток національної економіки, а й джерелом розвитку. Важливо зазначити, що соціальний ефект від інвестування у вищу школу часто має перспективний характер і сприяє підвищенню рівня іміджу як інвестора, так і закладу освіти.

Одночасно перевагою та загрозою до інвестування у заклади вищої освіти є недостатнє фінансування з боку держави, що призводить до обмежених можливостей для розвитку інфраструктури, утримання відповідних кадрів та підвищення якості освіти. В умовах дефіциту державних коштів університети змушені залучати приватні інвестиції, що може призвести як до позитивної комерціалізації освіти (врахування потреб бізнес-сектору у підготовці фахівців та проведення спільних наукових досліджень), так і до негативної (зниження доступності вищої освіти для малозабезпечених верств населення).

На нашу думку, для того щоб інвестиції в університети мали максимальний соціальний ефект, необхідно забезпечити збалансований підхід до їх розподілу та використання. Одним із

шляхів досягнення цього є створення чіткої стратегії розвитку університетів та впровадження інвестиційних програм розвитку, що передбачають не тільки економічні, а й соціальні цілі [6, с. 174].

На підставі вище викладеного можемо зробити висновок, що інвестування в заклади вищої освіти має значний соціальний вимір, оскільки впливає не лише на розвиток освіти, але й на прогрес. Університети, які інвестиційно співпрацюють з бізнес-сектором та міжнародними неурядовими організаціями можуть стати потужними

рушіями для покращення рівня життя, розвитку інновацій та інтеграції вищої освіти у Європейський освітній простір. Водночас, щоб інвестиційна діяльність мала реальний соціальний ефект необхідно враховувати думку стейкхолдерів та їх потреби, а забезпечення ефективного управління та прозорості в розподілі інвестицій дозволить досягти максимального соціального впливу від інвестування в університети на рівні громад, де вони розташовані.

Використані джерела:

1. Бобрицька В. Ціннісні орієнтири та ідеали сучасної освіти України. Освітній дискурс. 2018. Вип. 9 (12). Київ : Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова. С. 7-18.
2. Вахович І., Іщук Л., Пиріг С. Стан і проблеми вищої освіти в Україні. Економіка та управління національним господарством. 2014. № 1/151. С. 63-69.
3. Іщук Л. Західноєвропейський досвід диверсифікації джерел фінансування вищої освіти. Науковий вісник НЛТУ України. 2007. Т. 17, № 2. С. 320-327.
4. Коваленко Д. Фінансування інвестиційної діяльності вищих навчальних закладів. Науковий вісник Мукачевського державного університету. Серія: Економіка. Мукачево, 2016. Вип. 2. С. 168-173.
5. Лисоконь І. Інвестиційна політика в галузі вищої освіти України: стан розробленості питання в науковій площині. Інноваційна педагогіка. Одеса, 2021. Вип. 32, т. 2. С. 133-139. DOI: <https://doi.org/10.32843/2663-6085/2021/32-2.27>
6. Лисоконь І. О. Організація управління інвестиційною діяльністю закладу вищої освіти : дисертація на здобуття наукового ступеня доктора філософії за спеціальністю 011 Освітні, педагогічні науки / наук. керівник - д-р пед. наук, проф. В. І. Бобрицька ; Криворізький державний педагогічний університет. Кривий Ріг, 2023. 255 с.
7. Савіщенко В. Інвестиції в освіту та науку України: проблеми теорії та практики. Jurnalul juridic national: teorie și practică. Молдова. 2016. Вип. 1/2. С. 62-67.
8. Яровенко Т. Інвестиції у сферу освіти України: теоретико- методологічний